

indsigt med ressourcernes beliggenhed, udstrækning og anvendelse, en øget viden om kvalitetsbehov, genbrug m. v. Det vil herudover forudsætte et tæt samarbejde med de berørte erhverv og nærkontakt til forskningsinstitutioner m. v.

Indvindingsplaner efter stk. 1 og 2, vil det derimod allerede i dag være muligt for ministeriet og amtskommunerne at udarbejde, men også i denne relation gælder det, at man i de første år må arbejde med foreløbige planer, dels på grund af, at råstofkortlægningen først om nogle år kan forventes udført, men også fordi amtsrådene ikke kan bestemme, hvor og hvornår indvinding skal foregå, så længe der eksisterer gamle indvindingsrettigheder efter 1972-lovens § 5, stk. 1, jfr. herom bemærkningerne til § 22. En anden hindring for planlægningen består i, at det er de enkelte ejere af ejendommene, der bestemmer, om en råstofforekomst skal udnyttes.

Inden for hovedstadsområdet foreslås planlægningen at skulle ske i hovedstadsrådets regie, da rådet efter loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet er den overordnede planlægningsmyndighed. Efter forslaget § 7, jfr. § 14, foreslås også administrationen af råstoflovens regler om råstofindvinding i jorden henlagt til hovedstadsrådet.

Råstofplanlægningen er i relation til den sammenfattende fysiske planlægning en *sektorplanlægning*, som skal indgå i region- og kommuneplanlægningen på linie med andre sektorerens planlægning.

Dette fremgår allerede af regionplanloven, hvorefter den sammenfattende lands- og regionplanlægning skal tilvejebringe et grundlag for, at landets areal- og naturressourcer udnyttes ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering. Selve regionplanen skal således indeholde retningslinier for bl. a. anvendelsen af arealer til udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden. Kommuneplanloven indeholder en tilsvarende bestemmelse. Retningslinierne kan enten bestå i at fastlægge områder, hvor indvinding skal foregå, eller i at skitsere en udvikling.

Amtsrådene må således i regionplanlægningen tage højde for de konflikter, der kan opstå i konkurrencen om arealanvendelsen. Dette betyder, at der må foretages et valg mellem, om råstofholdige arealer skal reserveres til fremtidig indvinding og i konsekvens heraf friholdes for byudvikling, fritidsbebyggelse m. v., indtil forekomsterne er udnyttet, eller om man af hensyn til landskabsbevaring, vandforsyning, landbrug eller anden interesse vil afstå fra at benytte dem til råstofindvinding.

Amtsrådenes indvindingsplaner efter råstofloven skal danne grundlag for regionplanmyndighedernes afvejning af sektorinteresserne.

Efter forslaget § 1 og 2, skal miljøministeriet, amtskommunerne og hovedstadsrådet udarbejde planer for råstofindvindingen for henholdsvis havbunden og landjorden.

I stk. 3, foreslås, at miljøministeren skal godkende indvindingsplanerne. Miljøministeren kan i den forbindelse give forskrifter for indholdet af amtskommunernes/hovedstadsrådets indvindingsplaner, ligesom han skal kunne kræve planerne revideret. De nærmere regler herfor fastsættes i medfør af stk. 6.

Stk. 4, giver miljøministeren hjemmel til etableringen af en forsyningsplanlægning, som på længere sigt kan blive af afgørende betydning for råstoflovens administration.

En forsyningsplanlægning vil kun kunne foretages centralt, da amtskommunerne, henholdsvis hovedstadsrådet, ikke har mulighed for at påvirke sømaterialeoptagningen, ligesom der må forudses en udveksling af råstoffer over amtsgrænserne. En sådan planlægning må dog nødvendigvis foregå i et snævert samarbejde mellem de forskellige myndigheder og erhvervslivet.

Stk. 5, angiver retsvirkningen af planlægningen. Miljøministeren kan bestemme, at indvindings- og forsyningsplanerne skal lægges til grund ved behandlingen af sager i h. t. loven, i det omfang, de ikke strider imod en godkendt regionplan. Bestemmelsen må ses på baggrund af, at indvindingsplanerne vil være væsentligt mere detaljerede end regionplanen.

Det kan ikke udelukkes, at der vil opstå tilfælde, hvor det f. eks. af ressourcehensyn vil være urimeligt, om en plan skal følges. Det kan f. eks. tænkes, at det dokumenteres, at der på en ejendom findes en værdifuld forekomst, som er særlig egnet til et givet produkt, men hvor ejendommen ikke er med i indvindingsplanen. I stedet for at skulle kræve hele planen revideret, tillægges der ministeren en dispensationsadgang.

Stk. 6, giver miljøministeren hjemmel til dels at give de for planlægningen nødvendige regler og retningslinier bl. a. om metoder og signaturer. Dels er der hjemmel til at fastsætte de nærmere tidsrammer, der må medgå til planlægningens udførelse. Reglerne vil blive udarbejdet i samarbejde med bl. a. amtsrådsforeningen, hovedstadsrådet og kommunernes landsforening og må bl. a. ses i sammenhæng med regionplanlægningen.